

[Finansministeren]

private sektor. Det kan man beklage, men sådan forholder det sig.

Vi balancerer på en knivsæg for tiden, hvor det gælder om, at de forskellige elementer i økonomien arbejder synkront. Det er vigtigt, at der er en synkronisering af udviklingen i erhvervsinvesteringer, i eksportvækst og i det private og det offentlige forbrug. Hvis et eller flere af disse elementer enten udvikler sig for hurtigt eller for langsomt, så får skuden afdrift, og så kommer vi i en situation, hvor man ikke kommer uden om at foretage både finans- og pengepolitiske indgreb, og det ønsker regeringen at undgå, hvis vi kan gøre det ved i stedet at synkronisere tingene.

Derfor må jeg til fru Ingerlise Koefoed sige, at alternativet til at foretage en meget stærk styring af de offentlige udgifter er enorme skatte- og afgiftsforhøjelser, en vældig rentestigning og altså dermed fjernelse af et meget stort antal arbejdspladser i den private sektor; anderledes forholder det sig desværre ikke. Derfor vil nye besparelser ikke føre til ny arbejdsløshed; det behøver fru Ingerlise Koefoed ikke at være bekymret for. Ledigheden vil, hvis vi i øvrigt skal klare vores balanceproblemer, komme til at ligge på det niveau, som vi nu som samfund for tiden må acceptere.

Så anlagde fru Ingerlise Koefoed en interessant medicinsk eller nærmere kirurgisk betragtning: ja, hvis man kunne kigge ind i hovedet på de folk, som går ind for regeringens økonomiske politik. Sådan forstod jeg at tankegangen var.

Der er ikke tvivl om, at det ville være en helt ny og meget spændende oplevelse både for fru Ingerlise Koefoed og for hendes partifæller, så hvis det i øvrigt kan ske, uden at det fører til personlige men, stiller vi os meget gerne til disposition i regeringen, for vi er ikke i tvivl om, at man vil kunne lære vældig meget af det.

Hvis tilbuddet var gensidigt, er jeg derimod ikke sikker på, at vi i og for sig havde noget behov. Det er heller ikke sikkert, at vi kunne finde ret meget, men jeg synes i hvert fald, at det var tankevækkende.

På den baggrund er det klart, at regeringen vil fortsætte sit energiske arbejde for at oplyse om baggrunden for, at vi nu vedtager en finanslov, som samtidig er en videreførelse af den økonomiske genopretningspolitik.

Svend Auken (S):

Kun nogle ganske enkelte bemærkninger her ved afslutningen af debatten.

Den første, jeg skal gøre, er til hr. Erhard Jakobsen, som sagde på den inspirerende måde, hr. Erhard Jakobsen siger tingene på: vi vil også i CD have vores del af æren for den afvisende holdning, regeringen har vist over for socialdemokratiet.

O.k., hvis man mener, at der er en ære at dele, vil jeg gerne give centrum-demokraternes forholdsmæssige andel til hr. Erhard Jakobsen.

Men det, der er det interessante, er ikke et spørgsmål om, hvem der skal have del i æren. Det grundlæggende spørgsmål er, om der er noget at bryste sig af, om der er nogen ære knyttet til det.

Hvis ikke dette folketing har evne til at blive enige om så nærliggende opgaver som støtte til de mest udsatte grupper i vort samfund, har evne til at blive enige om en virkelig effektiv indsats over for ungdomsarbejdsløsheden, hvad er så den megen snak om samarbejde værd, og hvordan tror man så at man kan løse de mange problemer, det danske samfund vil komme til at stå over for i de kommende år?

Der er betydelig afstand, f.eks. i udenrigs- og sikkerhedspolitikken, mellem de holdninger, regeringen har givet udtryk for, og de holdninger, som et flertal her i folketinget har givet udtryk for. Det bliver vel ikke særlig nemt med den afvisende holdning, man indtager over for socialdemokratiske synspunkter, og som man er meget stolt af.

Jeg sagde ved åbningsdebatten, og jeg vil gerne gentage det i dag, at det ikke er godt for et lands indflydelse, at der om den slags vitale spørgsmål i forhold til udlandet ikke er bred enighed. Men denne afvisende holdning, som man altså er glad for at udvise over for socialdemokratiet, ja, hvad vil den have af virkninger på det område? Hvad vil virkningerne være på de svære spørgsmål, når nu regningen skal betales for den letsindige økonomiske politik, man har ført i relation til det private forbrug? Jeg tænker på Nationalbankdirektørens advarsel til os alle sammen, der viser faren ved det, regeringen har gjort, nemlig at satse på en kraftig opgang i det private forbrug.